

af store økonomiske, sociale og politiske problemer. Der appelleredes imidlertid stærkt til Storbritannien om at fremskynde frigørelsen af de tilbageværende områder efter de retningslinjer, som var fulgt i de allerede frigjorte områder.

Portugal, hvis hidtidige politik derimod fordømtes skarpt, opfordredes til, mens tid er, at tage ved lære af Frankrig og Storbritannien og følge disse landes eksempel i sine kolonier.

De moderate anti-kolonialistiske lande tilsluttede sig ikke Guineas forslag om at fastsætte den 24. oktober 1963 som frist for afviklingen, men mente derimod, at der måske kunne være tale om, efter en undersøgelse af forholdene, at fastsætte en frist for hvert enkelt områdes frigørelse.

Fra vestlig side fremkom indlæg fra Australien, New Zealand, Canada, USA og Storbritannien. I disse landes indlæg tilbagevistes de sovjetiske påstande om, at vestmagterne ikke ønskede at afvikle de sidste kolonierområder. Samtidig understregedes det, at kolonideklarationen er universel, og at FN også må kræve afvikling af Sovjets vasalsystem.

Udtalelserne om 17-mandsudvalgets hidtidige og fremtidige arbejde var mindre nuancerede. De afro-asiatiske lande gav tilslutning til udvalgets valg af arbejdsmetoder, ønskede dets arbejde fortsat og accepterede tanken om at nedlægge nogle af de bestående udvalg vedrørende enkelte kolonierområder og lade 17-mandsudvalget overtage deres opgaver. Samme holdning indtog Sovjetblokken og de latinamerikanske lande.

Derimod fremkom de ovennævnte vestmagter med en klar kritik af den måde, udvalget havde valgt at løse sine opgaver på og de lidet demokratiske metoder, der til tider var blevet anvendt. Storbritanniens repræsentant udtalte bl. a., at hvis der ikke under udvalgets fremtidige virke skete en ændring heri, måtte det overveje at trække sig ud af det.

Udvidelse af koloniudvalget.

Som fastlagt i paragraf 7 i førnævnte resolution om kolonispørgsmålet i almindelighed skulle forsamlingens præsident udpege syv nye medlemmer af udvalget, så-

ledes at dets medlemstal udvidedes til 24. Efter stedfundne forhandlinger gav præsidenten den 14. januar 1963 meddelelse om, at følgende lande havde modtaget hans opfordring til at indtræde: Bulgarien, Chile, *Danmark*, Iran, Irak, Elfenbenskysten og Sierra Leone.

Situationen i Angola.

(Dagsordenens pkt. 29).

Under indtryk af de alvorlige begivenheder i Angola i 1960 indbragte Liberia i begyndelsen af 1961 Angola-spørgsmålet for sikkerhedsrådet. Et dér fremlagt afro-asiatisk resolutionsforslag opnåede imidlertid ikke det fornødne antal stemmer til en vedtagelse, da fem lande, heriblandt Storbritannien, afholdt sig fra at stemme.

På den genoptagne 15. samling i foråret 1961 vedtog plenarforsamlingen imidlertid en resolution (1603 (XV)), som med udgangspunkt i, at situationen i Angola frembød en trusel mod international fred og sikkerhed, samt under henvisning til kolonideklarationen og tidligere resolutioner om, at Portugal i henhold til pagtens art. 73e var forpligtet til at afgive oplysninger om Angola som et ikke-selvstyrende område, opfordrede den portugisiske regering til snarest at overveje indførelsen af reformer i Angola med henblik på udførelse af plenarforsamlingens resolution vedrørende frigivelse af koloniale områder, Videre nedsattes der ved resolutionen en underkomité, som fik til opgave at undersøge Angola-spørgsmålet og snarest muligt indberette til plenarforsamlingen om undersøgelsens resultat.

Ved afstemningen om denne resolution som helhed havde alle de nordiske lande, USA og Canada stemt for, medens Storbritannien, Frankrig, Holland og Belgien undlod at stemme.

Til underkomiteen udpegedes Bolivia, Dahomey, Finland, Malaya og Sudan.

Portugal nægtede underkomiteen indrejsetilladelse i Angola, hvorfor den på 16. samling afgivne beretning var baseret på oplysninger indhentet ved besøg i de to til Angola grænsende Kongo-stater, materiale fremlagt af de portugisiske myndigheder under et besøg, som udvalgets formand af lagde i Lissabon samt endelig oplysninger